

פרקליטים סגן

אין ברירה אלא לאמץ את האפשרות הפוטרת את אבו...

ממנה משום שניהלו את ההגנה ברשלנות או משום טעם אחר, לא יהיה זה נכון לאמור כי אותה ראייה לא יכולה הייתה להיות ידועה להם.

מיבחן זה צריך לחול גם על החומר שבתיקי המישטרה. יתכן שבתיקי החקירה של המישטרה ייצא חומר שהגידון או באיכוה לא יכלו באופן סביר לדעת או לשער כי הוא מצוי בתיקים אלה. אך לעומת זאת, אפשר שבתיקי המישטרה ייצא חומר שאדם סביר, או לפחות עו"ד צריך להניח, היה יודע או מניח שהוא מצוי שם. לדמתי כך הדבר לגבי דפי עבודה של מומחה בליסטי, כאשר מומחה זה מגיש לבית-המשפט חוות דעת מטעם התביעה בקשר לכלי-יגשק. במקרה כזה צריך עורך-הדין של הנאשם להניח, כי חוות דעת זאת מבוססת על בדיקות שי תוצאותיהן הועלו על הכתב.

עד כאן דבריו של היועץ המישפטי ל- ממשלה.

עוד לפני שהגיש סלומון אבו את בקי שחו למישפט חוזר, הוא הגיש בקשה לנשיא המדינה לחון אותו. הבקשה הוגי שה לפני כשהוא, אך עד היום היא מת עכבת במישורו של שר-המישפטים, ש עליו להמליץ לפני הנשיא אם לקבל או לדחות בקשות לחנינה.

האפשרות

השנייה

כ אשר עמד סלומון אבו להגיש את בקשתו למישפט חוזר, והדבר נודע לי שר ניסים, הוא הזעיק אליו למישכן הכנסת את נחמה וולמן סגל. ניסים טען באזור ניהם שהוא מוכן להמליץ לפני הנשיא על המתקת עונשו של אבו. עורכי-הדין, ש ידעו שאבו אינו מבקש נקמה, ואפילו אינו מעוניין לגלות את הרוצח האמיתי, ושכל רצונו הוא להשתחרר מהכלא. שר חו. אך ניסים סירב לנקוב בתאריך שבו ישתחרר סלומון אבו מהכלא והפרקליט יוסי, יחד עם אבו, החליטו להגיש את הבקשה למישפט חוזר לנשיא בית-המשפט המחוזי.

על פי החוק צריך היועץ-המישפטי ל- ממשלה להגיש תוך 90 יום מיסמך מגיב על בקשה כזו לנשיא בית-המשפט העליון. זמיר פנה בבקשה מיוחדת לנשיא בית-המשפט וביקש אורכה. כשו לא הספיקה לו, ולא היה לו נעים לבקש אורכה נוספת, הוא ביקש מפרקליטיו של אבו לבקש גם הם אורכה, והם הסכימו. זמיר ביקש מהמישטרה להכין לו חוות-דעת על הפרשה כולה. התפקיד הוטל על רב-פקד אברהם שאלתיאל, ראש מדור ההנחייה במטה הארצי, הידוע כאחד הקציני גינם המוכשרים במישטרה. אחרי שחקר עדים, עיין בכל חומר החקירה והמישפט העלה שאלתיאל ב-26 בפברואר 1981 שלוש אפשרויות:

(1) אבו אומנם ביצע את הרצח והש-ליך את האקדה תוך כדי מגוסתו. מישוה אחר, יתכן שאישימישטרה, ניקה את

חומר החקירות, לרבות בדפי העבודה של אנשי מ"פ.

בהמשך כותב גל, כמסקנה: "דיבריהם של עורכי-הדין וגמן ושל המפקח ברגמן מבהירים באופן חד-משמעי, כי דפי-העבודה של מומחה מ"פ בתיק זה היו פתוחים לעיונו של הסניגור אילו רצה בכך, אלא שזה לא ביקש לעיין בהם." גם היועץ-המישפטי לממשלה, למרות שהתנגד לעריכת מישפט חוזר לסלומון אבו, העיר הערות מעוררות תמיהה על מהלך המישפט של סלומון אבו, לפני 11 שנה.

במיסמך שהגיש לנשיא בית-המישפט העליון כותב זמיר:

אומנם יתכן, כי באיכוה המבקש * לא ידע ידיעה פרויטבית על קיומם של דפי-העבודה של המומחה הבליסטי, ובוודאי יש להניח שלא ידע על תוכנם. עם זאת, עורכי-דין סביר צריך להניח, כי חוות-דעת של מומחה בליסטי, המוגשת לבית-המישפט, מתבססת על בדיקות שתוצאתן תיחן הועלו על הכתב, וסביר להניח, ש-אילו פנה באיכוה המבקש ושאל על דפי-העבודה של המומחה הבליסטי, היה שר-מע על קיומם, ואילו ביקש זאת, היה מקבלם לעיונו.

יש לשאול אם הראיות החדשות יכלו להיות בידי הנידון או באיכוהו, או יכלו להיות ידועות לאחד מהם באופן סביר. כלומר, אם הנידון או באיכוהו נהגו כ-דם המישפט ובמהלך המישפט בהריצות ראויה או בתשומת-לב סבירה, כפי שניתן היה לצפות באותן נסיכות, הוזה אומר,

* המבקש הוא סלומון אבו ובאיכוהו, שאליו מתייחס זמיר, הוא עורך-הדין צבי לידסקי.

החושפת את כל המחודלים שנעשו ב- פרשת סלומון אבו, כתב לידסקי: "ה-ראיה החדשה, בה כתב המומחה אהרון ברגמן, על דף יומן, את המילים: 'הכלי מגורו על גריו יבש, הציגה זוה בקושי, הקנה נראה נקי', לא הייתה בתיק הפרק-ליטות ולא צורפה לחוות-הדעת המומחה. ההגנה לא יכלה לדעת או לנחש שיש דף מיומן שאינו נמצא בחומר החקירה בפרקליטות."

גם התובע דאז, אורי וגמן, כתב במכתב ארוך להגולט הזה (הגולט הזה 2294), שלא ידע על קיומם של דפי-העבודה של ברגמן, אלא רק על חוות-הדעת שלו.

כשהתעוררה הפרשה מחדש, התבקשו כמה קציני מישטרה לעמוד בראש צוותי החקירה בפרשה. אחד מהם הוא ניצב-מישנה שלמה גל, ראש מחלקת החקירות והתביעות במטה-הארצי, שהגיש ליועץ-המישפטי לממשלה, הפרופסור יצחק זמיר, חוות-דעת ארוכה ומנומקת, המשתרעת על 12 עמודים.

בחוות-הדעת זו, מצטט גל את העדות שמסר לו ברגמן: "דפי-העבודה היו פתוחים חיים לעיונם של בית-המישפט והסניגורים, שיכלו לשאול עליהם כאות נפש ולב-דוק אותם כמו ידיהם. זכור לי, שהיו עורכי-דין שביקשו לראות את דפי-העבורי וקיבלו אותם ממני, אחרי אישורם של ראש מ"פ ושל בית-המישפט."

גל מציין במיסמך שלו: "גירסה זו נתמכת בהמשך מאמירתו של עורך-הדין אורי וגמן, התובע במישפט אבו, שתאר לפניו ולפני רחל סוכר ויהודית קרפ (עובד-דוה משרד-המישפטים) את העובדה, ש-הוא נהג לאפשר לעורכי-הדין לעיין בכל

האם ירה האקדה?

בקשר עם פרשת האקדה במישפט סלומון אבו, שיגר עורכי-הדין צבי לידסקי את המיכתב הבא למערכת "העולם הזה":

לבית-המישפט המחוזי הוגשה חוות-הדעת של מומחה (אהרון הנרי ברגמן), שסומנה ת/4.

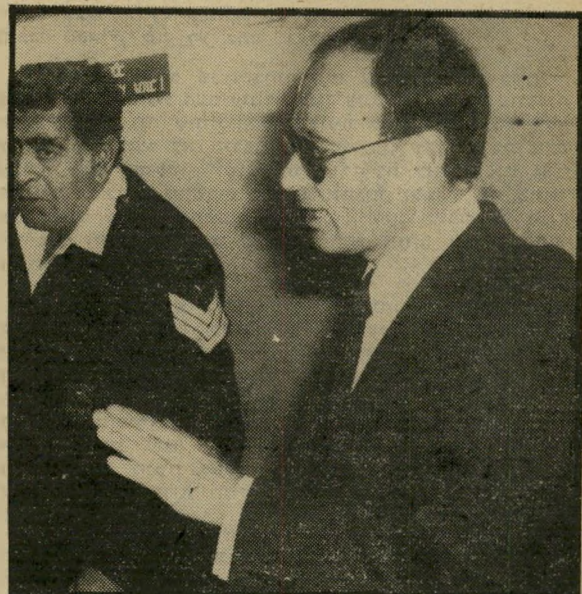
המומחה רשום כעד מס' 31 ברשימת עדי-התביעה. חוות-הדעת היא מפורטת, והמומחה קובע בשבועה, בסעיף ו' לחוות-הדעת, כי ערך ניסוי באקדה הנדון מס' 10 כדורים מקליבר 7.65 (סומנו נ/1 - 10/1) מתחמשת המעבדה.

בסעיף 1 קבע המומחה: "אקדה ברטה, מיספר 58944 קליבר 7.65, ניתן להפעלה ולירי ובכוחו להמית אדם."

בסעיף 3 קבע המומחה: "הקליעים 75 - 80, 109, נורו מהקנה שהיה מורכב באקדה ברטה הנ"ל, בעת קבלתו לבדיקה." לפי חוות-הדעת המומחה הקליעים 75 ו-80 הוצאו במכון הפתולוגי מראשו של המנוח, עזרא שטייטס. הקליע 109, הוצא מגופת המנוח אהרון מליח.

ההגנה במישפט טענה טענה גורפת ומרחיקת-לכת, והיא, כי לנאשם סלומון אבו לא היה כל קשר לאקדה, כי לא החזיק בו וכי האקדה לא נתגלה במסלול של אבו.

בפתח המישפט אמר אבו עצמו לשופטים (ע' 1 לפרטיכל הישיבה מיום 16.7.80): "באשר לעובדה א' 1 אומר הנאשם: איני מכיר את שטייטס, באשר לא' 2 אומר הנאשם: איני מכיר את אהרון מליח... לא היה לי אקדה."

פרקליט לידסקי

הראיה החדשה עשויה לקעקע...